

NVWG “Budoveteranen naast de tatami”

Een interview bij: **Chris de Korte** op 17 februari 2016

“Van ronin tot super coach”

Door Willem van Boesschoten, Lex van Heumen en Dick Mulder

Het is 17 februari, koud en toch geen winter, wanneer we arriveren bij het Sportinstituut De Korte in Hoogvliet. Wie zijn hier vanuit de topsport wel niet geweest? Een belangrijk centrum in Nederland voor topwedstrijdjudo en busen kata training en dit al voor een lange tijd met aantoonbare nationale en internationale persoonlijke en team successen.

Wederzijds vertrouwen en respect is wel degelijk nodig om de levensgeschiedenis van Chris de Korte te delen.

Hartelijk werden we ontvangen door Chris in de bar van het sportinstituut. We namen plaats in een gezellige ruimte met zicht op een aantal zalen voor diverse sporten, met aan de achterzijde een zwembad. Onder het genot van koffie en het welbekende NVWG gebak begonnen we met het interview.

Chris is geboren op 13 januari 1938 in Vlaardingen en was enig kind. Zijn vader werkte als ketelmerkerbaas bij een machinefabriek. Bijzonder voor die tijd was het feit, dat hij naast zijn werkzaamheden les gaf in Jiu Jitsu en wel met behulp van een zeer oud Jiu Jitsu handelingen boekje, uitgegeven rond het jaar 1900 door snoepfabrikant Jamin.

Het Jiu Jitsu werd dus met de (snoep-) papepel ingegeven of via de genen overgedragen, wij houden het op beide.

Na de toenmalige ambachtsschool en een jaar mulo lag een toekomst voor Chris in het verschiep bij het bedrijf Kreber, waar zijn vader werkte. Zo begon Chris in 1952 enthousiast als aankomend draai-er met de intentie om de beste te worden.

Achterop de motor ging hij samen met zijn vader op Jiu Jitsu les bij Jan van Gorsel op de Hoogstraat in Vlaardingen. Er werd getraind op een houten vloer met daaroverheen alleen een zeildoek gespannen.

Na een paar maanden trainde Chris dagelijks met zijn vader. Hij vloog dan ook door de oefenstof heen.

Naast Jiu Jitsu had Van Gorsel, zelf bruine band, ook een judoklasje, waaraan Chris wilde meedoen. Dat klasje zat helaas vol, waardoor hij moest wachten tot er iemand ziek was of zich afmeldde. Toen hij er eenmaal bij kon, volgden de verschillende kyu zich razendsnel op.

Korps commando

Vader Henk met zoon

Van zijn 15de tot zijn 19de maakte Chris veel wedstrijden tegen diverse bekende judoscholen als Muilwijk - Dordrecht, V.d. Velde - Rotterdam, Bontje - Den Haag. Zijn vader was zijn voorbeeld en steun maar het vervoer moest hij wel zelf regelen en regelmatig overnachtte hij ergens in een tentje.

Overall kennis opdoen en knokken, maar weinig echte instructie met uitzondering van Jan van Gorsel en Gé Koning. Zo ging Chris op 17 jarige leeftijd naar Antwerpen, waar Sensei Abé les gaf. Drie dagen oefenen voor alleen de ko uchi gari. Die ene worp had ze veel geld gekost! Hij voelde zich bekocht!

In 1957, inmiddels 19 jaar, besloot Chris om maar eens een "break" te nemen en hij vertrok voor drie maanden naar het Midden-Oosten. De "**ronin**" (een samurai zonder meester op zoek naar kennis en kunde om zich steeds meer te ontwikkelen) in hem roerde zich en hij moest zijn geest verruimen, nieuwe ideeën en ervaringen opdoen.

Chris werd aangenomen als assistent van Jan van Gorsel, die aan hem een waardevolle ondersteuning had in zijn sportschool tot Chris opgeroepen werd voor de militaire dienstplicht. Na enkele vergeefse pogingen gedaan te hebben om er onderuit te komen, kwam hij onder de wapenen bij het Korps Commandotroepen.

Wedstrijden gingen Chris goed af. Hij stond vaak op het podium bij de Zuid Hollandse Kampioenschappen en met het sportschool-team Van Gorsel .

In 1963 ging Chris naar de opleiding voor Judoleraar bij Gé Koning en Jan Snijders, waar hij bij Gé opviel door zijn passie en honger naar kennis.

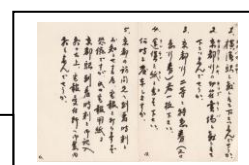
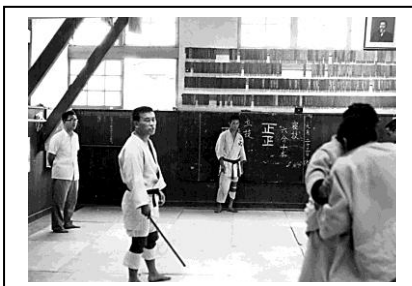
Maar de "**ronin**" in hem begon zich weer te roeren met als gevolg een reis van twee maanden naar Marokko en Turkije om in de stad Konya (thuisbasis van het Soefisme) bij de Derwisjen (Islamitische geestelijken) kennis op te doen van het Soefisme (religieus en spiritueel geloof met mystieke tradities gebaseerd op de Islam).

In 1965, werden de routines weer opgepakt en veel energie gestoken in het assisteren bij Jan van Gorsel met 60 lessen per week, maar de vraag bleef "waar is de bakermat voor al mijn vragen en mijn verdere ontplooiing"? Chris wilde zich onderscheiden van de rest van de Nederlandse leraren. Hij moest naar de BRON. Het antwoord lag voor de hand : **Japan**

Met medewerking van Jan van Gorsel en de steun en hulp van Haku Michigami met diens contacten, vertalingen en voorstellen in Japan, waren alleen de financiën nog een probleem.

Chris verkocht zijn wapenverzameling en andere bezittingen. Met de zegen van zijn ouders en de financiële garantie voor de terugreis van zijn vader (wel na een verblijf van minimaal één jaar in Japan), vertrok hij met de Trans -Siberië Express (in die tijd de goedkoopste manier) naar Yokohama in Japan.

Haku Michigami had kaartjes meegegeven, zowel in het Engels als in het Japans, alsmede een kopie van een telexbericht. Zodoende stond Shihan Ebii Goichi om acht uur 's ochtends op het station in Kyoto Chris op te wachten. Doordat Chris op een van de in het Japans gestelde vragen (wat later bleek: "wil je trainen?"), met "Yes" had beantwoord startte vervolgens tot 's middags half drie in de Doshisha universiteit zijn eerste training met Ne-waza om daarna met de tram naar de politie dojo te gaan en daar opnieuw een fikse training te ondergaan. Tot slot moest saké gedronken worden met als resultaat, dat Chris total loss omviel. "Dat was mijn eerste dag in Japan".

WegwijsKaartjes

Het dagelijkse ritueel bestond uit trainen, vanaf het opstaan om zes uur 's morgens tot 's avonds laat. Na het zelf koken van Japans eten (*rijst, vis en zeewier*) viel hij daarna uitgeput op zijn rolmatje in slaap.

Na drie maanden van zich onder Japanse lichamen uitvechten, verwurgingen, armklemmen en sankaku was de motivatie bijna verdwenen en schreef Chris zijn vader met de vraag of hij het geld wilde overmaken voor zijn terugreis. Als antwoord kreeg hij: "Je ging voor een jaar, er zijn pas drie maanden voorbij, dus blijf nog maar even je best doen m'n zoon."

Dit "antwoord" was voldoende om de motivatie weer op scherp te zetten en met hulp van zijn Japanse vrienden ging Chris door met de langdurige en harde trainingen en aan zijn zucht naar Budokennis werd in ruime mate voldaan.

Op de vraag of hij nog wat had meegekregen van het Zenboeddhisme volgde de volgende anekdote: Bij Judo team wedstrijden tussen de verschillende universiteiten stond Chris tegen een volledig defensief en irriterende tegenstander. De uitslag was belangrijk voor het eindoordeel.

Na enige tijd gaf Chris een mep in zijn gezicht en maakte van diens schrik gebruik om de partij naar zich toe te trekken. De volgende dag moest hij op het matje komen bij Shinan Ebii Goichi. Die keek hem even aan en plaatste enige meppen links en rechts op zijn gelaat, met daarna de boodschap dat hij voor twee weken naar een Zen klooster werd verwezen om wat op te steken van het Zen-Boeddhisme.

Wat hem nu nog heel duidelijk bijstaat, zijn de urenlang verplichte zen-zit en de ontzettende kou en sneeuw in de bergen.

Tegen het eind van zijn jaar in Japan werd Chris 4^e Dan via een zwaar Busen examen, afgerond met een competitie, waarin hij vijf Ippons moest behalen.

Het jaar was om...., maar voordat hij naar huis kon, moest hij een internationaal erkend diploma gaan ophalen bij de Kodokan.

De terugreis naar Nederland regelde hij zelf door als werkend passagier aan te monstereen op de Vietnam, een Franse boot.

Met Ge Koning

In de Filippijnen

In 1966, terug in Nederland, met een indrukwekkende lading kennis in onder andere Ne waza.

Bij de NJJB enige paniek (*lees onwetendheid*) over de waarde van het Kodokan 4e Dan diploma van Chris. De oplossing werd: Doe het 4e Dan examen nog maar eens ten overstaan van ondermeer (Opa) Ger Schutte en Gé Koning . .... Uiteraard geslaagd.

Toen Chris weer eens terugkwam uit Japan nu met zijn 5e Dan, herhaalde dit ritueel zich. Het bleek dat buiten Sensei Michigami niemand de kata's goed beheerste.

Chris werd assistent van Gé Koning met als opdracht om zijn kennis te delen met de Nederlandse judoleraren.

Daarnaast gaf hij kata-demo's met zijn vaste uke's Siem Kattestaart en Richard de Bijl, onder andere op de wereldkampioenschappen in Maastricht.

In 1974 behaalde Chris zijn 6e Dan judo en verzocht Gé Koning hem om trainingssessies te geven aan judoleraren in Amsterdam.

In die tijd schreef hij zijn eerste boek '**Ne waza**', gericht op het wedstrijdjudo. Chris introduceerde in Nederland onder andere het Sankaku waza, geleerd van Ebii Sensei. Was het Haku Michigami, die de kata met name het Koshiki no kata telkens in kleine stukjes overbracht op de leraren, zo behandelde Chris daarentegen de kata in z'n geheel.

Zijn hele leven bestond uit judo, kata, competitie en bewegingsonderwijs.

Als coach van Jong Oranje werkte hij met het jeugdige herentalent, maar tegen de Russen lukte het vaak net niet om te winnen. Een mentaliteitsprobleem. Ook de ontspanningstechnieken van Peter Blitz brachten geen verbetering.

De "**ronin**" in Chris begon zich weer te roeren en in 1984 besloot hij voor vijf weken naar de Filipijnen te vertrekken.

Hij nam ontslag bij de JBN, regelde het een en ander in zijn sportschool en vertrok om in een gespecialiseerd centrum op de Filipijnen te leren mensen beter mentaal te begeleiden.

Chris heeft een enorme staat van dienst in de Nederlandse judowereld.

Hij startte zijn eerste sportschool in Rotterdam Delfshaven op zolder bij Piet Hein. De opening werd verricht door John Bluming. Vervolgens pachtte hij van Jan van Gorsel de sportschool Willem Tellhof 24 in Hoogvliet. In 1968 kocht hij de sportschool met financiële steun van een leerling. Samen met Richard de Bijl koos hij in 1969 voor de BV als ondernemingsvorm. In 1979 werd de huidige sportschool gebouwd.

In 1984 volgde hij een coach-opleiding bij de NOC/NSF. Hij was bondscoach van Jong Oranje en senioren, topsport adviseur JBN, trainer/coach bij zeven Olympische spelen, met 8 medaille winnaars waarvan twee goud. In 2005 werd hij uitgeroepen tot de beste vrouwencoach van Europa.

Daarnaast heeft hij nog vele functies bekleed bij de JBN en NVJL; district ZH; voorzitter Nationale Graden Commissie; 12 jaar actief bij de opleiding voor judo leraren; was voorzitter van de Hogere Dan houders, met daarnaast een imponerend succes met het coachen van judoka tot Europees, Wereld en Olympisch kampioen. Ook richtte hij Budokan Hoogvliet op.

Momenteel is Chris nog werkzaam als coach der coaches in België.

Mede door deze prestaties en enorme inzet heeft Chris de 7^e en 8^e Dan judo verkregen.

Hij heeft nationaal en internationaal veel respect afgedwongen en contacten gecreëerd in en buiten de Judowereld en is een van de hoogste Dan houders in Nederland met de **9^e Dan IJF**.

Inter(nationale) coaching succes

Vanaf 1994 is, naast Japan voor judo, China het bezoekepunt voor Tai Chi bij de Chinese meesters Wushu en Grootmeester Fei Yuliang.

Chris had namelijk in 1966 tijdens een Judo-reis naar Formosa (het huidige Taiwan) bij een training zijn sleutelbeen gebroken. Dit was het moment, dat hij kennis maakte met Tai-Chi, dat onmiddellijk zijn interesse wekte in verband met de diepere betekenis in de fysieke en psychische achtergronden van deze Chinese bewegingsvorm. Hij volgde Tai-Chi en Qigong stages in China bij Shifu Lu, en stichtte in 1969 zijn eigen Tai-Chi school Wudang in Hoogvliet. Hij is in het bezit van het officiële leraren diploma Beijing Wushu Instituut als Shifu.

Op onze vraag: “Zijn je keuzes het waard geweest?” Was het antwoord een volmondig:

“ Ja , Vrij zijn en spelen met Judo en Tai-chi is mijn leven”.

Mijn motivatie daarin:

- *Stop je met nieuwe dingen te leren, dan stop je met leven.*
- *Budo is je gedragen als een heer.*

Plannen om terug naar China Beijing, het Wushu Instituut voor Tai-Chi en nogmaals een reis naar de Filippijnen, doorkruisen zijn leven nog steeds. De “**ronin**” in hem blijft zich roeren.

Chris zou nog graag meebouwen aan een drie sporen structuur voor het hedendaagse Nederlandse

Judo: **Breedtesport voor de Jeugd – Breedtesport voor Veteranen – Topsport**

De verschillende doelgroepen vragen om verschillende typen leraren en/of coaches.

In de opleiding daarvan zou Chris willen participeren.

Volgens Chris de Korte getuigt het initiatief van de NVWG van visie en inzicht in het moment van verandering om een brug te slaan tussen de Budo-veteranen, de JBN districten en de JBN.

Het zou goed zijn als de Judo Echo weer zou terugkomen als binding met de JBN.

Namens de **NVWG, (Nederlandse Veteranen Werk Groep),**

Chris, met veel respect, bedankt.

Word gratis lid via:

E-mail: Budoveteranen@gmail.com

Facebook: **Nationale Veteranenwerkgroep.**